

Η ΕΠΙΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΕΚ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΤΡΙΚΟΥΠΗΝ

Σήμερον λοιπόν περί ὥραν 9 οἱ τρεῖς ἀντιπρόσωποι τοῦ Κεστριτσίου μετὰ τὸ καλλιὰκι καὶ τὰ μπουτούρια των παρουσιάσθησαν εἰς τὸν κ. πρωθυπουργόν, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ ἱεροδικόνου Ἀθανασίου Καπουράλη, χρηματίσαντος τοιοῦτου ἐν Βάρνῃ καὶ γνωρίζοντος αὐτοῦ καὶ φιλοξενούντος ἐν τῇ οἰκίᾳ του.

Μετὰ τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ σκοποῦ δι' ὃν ἦλθον ἐνταῦθα, ὁ κ. Πρόεδρος τοὺς ἠρώτησε πῶς μένουσιν εἰς τὰ χωριὰ των, ἀφοῦ ἔχουν χωράφια, ἀμπέλια, ζῶα κλπ.

Οἱ χωρικοὶ τῷ ἀπήντησαν μετὰ τὴν ἀφελῆ των γλῶσσαν :
— Δὲν μπορούμε νὰ ζήσωμε, δὲν ἔχομε ἐκκλησιά, δὲν ἔχομε σχολιὸν, δὲν ἔχομε παπᾶ. Δῶστε μας τα αὐτὰ, καὶ τότε μένομε· καὶ ἐμεῖς δὲν θέλομε νὰ φύγομε.

Ὁ κ. πρωθυπουργὸς πάλιν ἐπέμεινε λέγων :

— Καλὸν εἶνε νὰ μέινετε εἰς τὰ χωριὰ σας, ἴσω· κατορθώσωμε νὰ σᾶς ἀποδοθῶσιν τὰ σχολεῖα καὶ αἱ ἐκκλησῖαι σας, μετὰ τὴν ἐπιστροφήν τοῦ ἡγεμόνος· ὁ ἡγεμὼν ἐπὶ τέλους μᾶς τὸ ὑπεσχέθη τοῦτο.

Λαβὼν τὸν λόγον τότε ὁ συνοδεύων τοὺς χωρικοὺς ἱεροδιάκονος, εἶπεν ὅτι θὰ πάθουν καὶ τὰ χωριὰ αὐτῶν ὅ,τι ἔπαθαν τὰ ἄλλα εἰκοσι χωριὰ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Βάρνης. Ὁ ἡγεμὼν μπορεῖ νὰ ἔχη ὅλην τὴν διάθεσιν, ἀλλ' ἡ Βουλγαρία εἶνε Βουλγαρία· προσέθεσε δὲ καὶ τό : Φοβοῦ τοὺς Δαναοὺς καὶ δῶρα φέροντας.

Μετὰ τὴν ὑπόμνησιν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ περιέλθουν τὴν Θεσσαλίαν διὰ νὰ ἰδοῦν τί λογιῶν σιτάριζ κάμνει ὁ τόπος καὶ ἐκλέξουν τὸ μέρος ὅπου θὰ ἀποικήσουν, ὁ κ. Πρόεδρος τοὺς διεβεβαίωσεν ὅτι πρὸς τοῦτο θὰ τοῖς παράσχη ὅλας τὰς

εὐκολίας, καὶ ὅτι νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰς πατρίδας των καὶ ἅμα δὲν τοὺς δοθοῦν αἱ ἐκκλησῖαι καὶ τὰ σχολεῖα των, τότε νὰ ἔλθουν ἐδῶ, καὶ ἡ κυβέρνησις θὰ τοῖς ἀγοράσῃ γαῖαν τὰς ὁποίας ἀγάγια ἀγάγια θὰ πληρώσουν.

Ἐνῶ ἔφευγον, καὶ πάλιν ὁ κ. Πρόεδρος μετὰ συγκινήσεως τοὺς διεβεβαίωσεν :

— Πηγαίνετε, καὶ ἂν ἐξακολουθοῦν νὰ σᾶς ταραττοῦν, θὰ σᾶς πάρουμε ἐδῶ, δὲν θὰ σᾶς ἀφήσουμε νὰ πεθάνετε.

Οἱ χωρικοὶ ἔφυγον καταγοητευμένοι μετὰ τὸν κ. πρωθυπουργόν, εἰς τὸν ὅποιον δὲν παύουν εὐχόμενοι χρόνια πολλὰ, Ἀμήν.

Τὴν Κυριακὴν δὲ ἢ τὴν Τετάρτην ἐξόδοις τῆς κυβερνήσεως καὶ μετὰ συστατικὰ εἰς τὰς ἀρχὰς ἀναχωροῦσι μεταβαίνοντες εἰς Θεσσαλίαν πρὸς ἀνεύρεσιν καταλλήλου μέρους διὰ ἀποικισμόν.

Η ΔΗΜΟΣΙΟΤΗΣ

Οἱ κύριοι δικαστικοὶ καὶ οἱ δικηγόροι μας νομίζει τις ὅτι εἶναι ἡ καρτῆδες ἢ χορζάδες ἢ Βραχμάνοι ἢ Δερβίσηδες ἢ ἄλλοι φιλόσοφοι μουτισταί, πυθαγορίου, βουδαμάρας καὶ δὲν ἐννοοῦν, δὲν θέλουν οἱ μὲν ἐκ τῆς ἀνακρίσεως νὰ μὴ πνεύσῃ τίποτε, οἱ δὲ πρὸ τῆς διαδικασίας νὰ μὴ γραφῆ τίποτε, διὰ τὰ μὴ ἐπηρεασθῆ ἢ δικαιούσῃ. Αὐτὴν τὴν βλακώδη φράσιν τὴν ἀκούομεν τώρα ἐκατομμύρια φοραῖς, καὶ χωρὶς καμμία ἐπιστημότης νὰ ἐγέρθῃ νὰ πατάξῃ τὴν ἀκατανόμαστον καὶ ἐγκληματικὴν αὐτὴν βλακείαν. Ἄν οἱ δικασταὶ ἐνεφοροῦντο ὑπὸ ἀγίου πνεύματος, ἂν ἦσαν μάντιες, ἂν ἦσαν Σίβυλλαι, ἂν ἀνέβαινον ἐπὶ τρίποδος, ἂν ἐμέθουν ἀπὸ χάσις καὶ διέβλεπον μετὰ τὴν δευτέραν ὄρασιν τὴν ἐξέλιξιν τοῦ δικαίου δι' εἰκόνων καὶ σημείων, ἐννοοῦσαμεν τότε ὅτι δὲν εἶχον ἀνάγκην

Καὶ ἐδῶ ἀκόμη, κυρία βαρόνη, πρόκειται περὶ δυστυχοῦς παράφρωνος.

— Τί, κύριε, ἡ μαρκησία ἦτο παράφρων !

— Ὁφείλω νὰ τὸ πιστεύσω, κατὰ τὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας ἠδυνήθη νὰ συλλέξω.

— Πόσαι συμφοραὶ, Θεέ μου !

— Ἄγνοῶ πῶς ἔζη ἡ μαρκησία κατὰ τοὺς ὀλίγους μῆνας, οἵτινες προηγήθησαν τῆς εἰς Βλαϊνκοῦρ ἀφίξεώς της, καὶ ἐπομένως ὅ,τι ὑπέφερε καὶ πῶς τὴν μετεχειρίσθη ὁ βαρόνος Σιμαίτζ, εἰς τὸν ὅποιον ὁ μαρκησιὸς ἠναγκασμένος νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὰς Ἰνδίας, τὴν εἶχεν ἐμπιμπτευθῆ. Ὅλοι αἱ ἐπὶ τούτῳ ἔρευναί μου ἀπέβησαν ἀνωφελεῖς. Ἄγνοῶ ὡσαύτως πῶς ἡ μαρκησία ἔγινε παράφρων. Θέλω νὰ πιστεύω ἀκόμη, μέχρις οὗ ἀποδειχθῆ τὸ ἐναντίον, ὅτι τὸ λογικόν της ἀπωλέσθη αἴφνης ἐνεκα τῆς τρομερᾶς προσβολῆς, ἣν ὑπέστη μανθάνουσα τὸν θάνατον τοῦ μαρκησιου.

Τότε δὲ βεβαίως ὁ βαρόνος Δεσιμαίτζ ἐσκέφθη νὰ καταλάβῃ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀδελφοῦ του, περιουσίαν ἀνήκουσαν εἰς τὴν χήραν του καὶ εἰς τὸ τέκνον, τὸ ὅποιον ἐγέννησεν. Διὰ τὴν διαπράξιν τὸ κακούργημα τοῦτο, ἕτερον κακούργημα κτηνωδέστερον καθίστατο ἀναγκαῖον. Ἡ δυστυχὴς μαρκησία, ἥτις, ἥτις μόλις ὠμίλει τὴν γαλλικὴν, ἥτις οὐδένα ἐγνώριζεν ἐν Γαλλίᾳ, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ὑπερασπίσῃ καὶ πρὸστατεύσῃ, περιωρίσθη ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Βλαϊνκοῦρ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν γυναικὸς τινος καὶ ἐνός ἀ-

θλίου ὀνόματι Γραπιε, τοῦ ὁποίου ἀποστολὴ ἦτο νὰ ἐμποδίξῃ τὴν εἰσοδὸν εἰς τὸν παλαιὸν πύργον, ὡς ἄλλος κέρβερος. Ὁ ἀπαίσιος οὗτος ἄνθρωπος δὲν ζῆ πλέον σήμερον· ἀλλὰ πρὸ τοῦ θανάτου του εἶχε κάμει εἰδὸς τι ἐξομολογήσεως, εἰς τὴν ὁφείλω τὰς πληροφορίας τῶν ὀπλιῶν ἀμέσως θὰ ἐννοήσητε ὅλην τὴν σπουδαιότητα.

Ὅτε ὁ Κάρολος Σεβρὺ προσεικλύσθη εἰς ἐνέδραν, ὡς γνωρίζετε, καὶ κατεκρημνίσθη ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, ἡ δυστυχὴς μαρκησία εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὸν πύργον τοῦ Βλαϊνκοῦρ. Εἶχε κομισθῆ ἐκεῖ ὑπὸ ἀγνώστου, ὅστις καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ἦτο ὄργανον τοῦ βαρόνου Δεσιμαίτζ. Ἴσως ὁ ἀνὴρ οὗτος, τοῦ ὁποίου οἱ συνένοχοι δὲν ἐγνώριζον τὸ ὄνομα, ἦτο τὸ αὐτὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον εἶχετε ἴδει ἐπισκεπτόμενον μυστηριωδῶς τὸν βαρόνον.

Ὅλιγας ἡμέρας ὕστερον μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Καρόλου Σεβρὺ, τὸ ἀτιμὸν τοῦτο, τὸ ὅποιον ἐλπίζω γὰρ ἀνέρω μίαν ἡμέραν, μεθ' ὅλην τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ νὰ κυβῆ, ἔφθασε νύκτα εἰς τὸν πύργον τοῦ Βλαϊνκοῦρ. Ἐρχετο νὰ παραλάβῃ καὶ ὀδηγήσῃ τὴν μαρκησίαν εἰς ἄλλο μέρος. Αἱ πληροφορίαι μου περὶ τῆς δυστυχοῦς γυναικὸς φθάνουσι ἕως εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο.

Ἀφοῦ δὲν ἀπηλλάχθησαν ἀπ' αὐτῆς διὰ τοῦ δηλητηρίου, τοῦ ἐγγχειριδίου ἢ διὰ παντός ἄλλου μέσου, δὲν δύναμαι νὰ παραδεχθῶ ὅτι τὴν παρέλαβον ἀπὸ τοῦ πύργου τοῦ Βλαϊνκοῦρ, διὰ νὰ τὴν δολοφονήσωσιν. Ἵποθέτομεν λοιπὸν ὅτι ὁ

νά μάθουν τίποτε παρὰ τῶν ἄλλων ἀφοῦ ὅμως εἶναι κοινοὶ καὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι καὶ ἐνίοτε κοινοτάτοι, παρὰ τίνων ἄλλων θὰ φωτισθῶσι, ἢ παρὰ τῆς κοινῆς γνώμης; Διὰ τοῦτο ἐν Ἀγγλίᾳ περὶ ὄλων τῶν δικῶν **πρὸ, κατὰ, καὶ μετὰ τὴν δίκην** γίνεται συζήτησις ἐπίμονος καὶ πεισματώδης δι' ὅλου τοῦ τύπου καὶ ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ συλλαλητηρίων, ὡς εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Τίτερμπορν. Ὅσοι δὲ τῶν δικαστῶν καὶ δικηγόρων γνωρίζουν τὴν γαλλικὴν, τοὺς παραπέμπομεν εἰς τὸ γνωστότερον εἰς ἡμᾶς, εἰς τὴν *Néar Ga.illar* τοῦ Πρεσβ. Παραδὸλ νὰ ἴδουν τί πόλεμον κάμνει καὶ ἐκεῖνος ἐναντίον τοῦ ἐν Γαλλίᾳ ἐπικρατοῦντος μυστικισμοῦ, ὃν εἰσηγάγομεν καὶ ἡμεῖς, δανεισθέντες τόσα ὀλέθρια γαλλικὰ πράγματα καὶ τίποτε δυστυχῶς ἀγγλοαμερικανικόν. Ὁ μυστικισμὸς ἐδῶ θὰ πῆ τοῦτο: **Πρὸ** τῆς δίκης δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γράψῃς τίποτε, νὰ μὴν ἐπηρεασθῶν οἱ δικασταί· **κατὰ** τὴν δίκην, ἐμποδίζει ὁ πρόεδρος νὰ πῆς τίποτε· **μετὰ** τὴν δίκην σέβου τὸ δεδικασμένον.

Καὶ οὕτω ἡ ἑλληνικὴ δικαιοσύνη κυμαίνεται μεταξὺ τύφλας καὶ αἰσχροκερδείας καὶ εὐρίσκεται εἰς τὸ σημεῖον εἰς ὃ εὐρίσκεται.

Αὐτὰ τὰ ὀλίγα εἶχομεν νὰ ποῦμεν εἰς τοὺς φίλους δικηγόρους κυρίους Καζαδζήν καὶ Πονηρόπουλον προκειμένου περὶ τῆς ὑποθέσεως *Μοσχολάκη*. ὃν, ἄς εἶναι βέβαιοι, ὅτι ἀδικοῦσι, συνιστῶντες μυστικισμὸν καὶ μὴ βγαίνοντες αὐτοὶ μόνοι νὰ διαφωτίσωσι τὸ δημόσιον, διότι ὁ κόσμος τότε θὰ ὑποπτεύηται ὅτι δι' ἄλλων μέσων παρὰ διὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ προσπαθοῦσι νὰ τὸν ἀθώωσωσι, ἐνῶ δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ εἶναι ἐντελῶς ἀθῶος, τεῦθ' ὅπερ καὶ εὐχόμεθα καὶ ἐλπίζομεν, ἔχοντες πεποίθησιν ὅτι Ἕλληνας ἀξιωματικὸς δὲν ἀποφασίζει ἐλαφρῶς νὰ κηλιδώσῃ τὰς ἐπινομίδας του.

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ «Νέα Ἐφημερίς» ἐπιμένει, ἐπιμένομεν καὶ ἡμεῖς. Καὶ τῆς λέγομεν λοιπὸν κατὰ πρόσωπον ὅτι ἐὰν ὁ ἀνακριτὴς κ. Ἀμπελᾶς ἀπέλυσε τὸν Χαδζάκη, τὸν ἀπέλυσε διὰ λόγον ἀναρμοδιότητος τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων, ἃ τε τοῦ κυρίου αὐτοῦ ὄντος ἀλλοδαποῦ, καὶ ὄχι διότι τὸν εὔρε ἀθῶον τῆς λάμπειος τῶν ἀδαμάντων. Πῶς γίνεται λοιπὸν ἡ «Νέα Ἐφημερίς» ἀνακριτικώτερα αὐτοῦ τοῦ ἀνακριτοῦ ὅστις λέγει: βλέπω μὲν τὸν Χαδζάκη ὑποπτον ἀλλὰ δὲν βλέπω ἐμὲ ἀρμόδιον πρὸς καταδίωξιν, ἀφοῦ πρόκειται περὶ τεσσάρων ἀλλοδαπῶν, αὐτὸ μόνον δὲν ἐνοοῦμεν. Καὶ ἀκόμη δὲν ἐνοοῦμεν ὅτι ἡ «Νέα Ἐφημερίς» δὲν κατάλαβε, ἢ δὲν θέλει νὰ καταλάβῃ πῶς ὁ κ. Χαδζάκης τῆς μετὰ τὴν προσωρινῆν του ἀπόλυσιν δὲν φεύγει ἐξ Ἀθηνῶν τόσῳ λευκὸς ὅσῳ θὰ ἐφαίνετο τοιοῦτος ὅτε ἦλθεν. Καὶ ἀποροῦμεν πῶς τὰ *Κοινωνικὰ διάφορα* τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» δὲν τὸν ἐμυρίστησαν διὰ νὰ ἀναγράψουν τὴν ἀφίξιν τοιοῦτου ἐπισήμου ξένου, εἴμῃ μόνον ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φιλοξενηθῇ εἰς τὸν στρατῶνα τῆς Μοιραρχίας. Ἡμεῖς δὲ ἀκριβῶς μετὰ τοῦ ἀνακριτοῦ κ. Ἀμπελᾶ διαφωνοῦμεν—καὶ τῷ εἶπομεν τὴν ιδέαν μας πρὸ τῆς προσωρινῆς ἀπολύσεως τοῦ κ. Χαδζάκη—ὅτι τὸ ἀναρμόδιον δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως, ἐνόσῳ δὲν διευκρινίζεται τὸ πῶθεν ἐκλάπησαν οἱ ἀδάμαντες. Ἐπειτα τὰ προηγούμενα τῆς ἑλληνικῆς δικαιοσύνης εἶναι ἄλλα: προκειμένου περὶ προφυλακίσεως μάλιστα ἢ ἀλλοδαπότις δὲν λαμβάνεται ὑπὸψιν.

Ο ΕΝΟΡΚΟΙ ΝΑΥΠΛΙΑΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ναύπλιον, 15 Μαΐου.

Προχθὲς ἔλαβε χώραν ἐν τῇ πόλει μας σκανδαλωδέστα-

βαρόνος Δεσιμαίτζ καὶ οἱ συνένοχοί του φοβούμενοι μήπως ἡ δικαιοσύνη εἰς τὰς ἐρεῦνας αὐτῆς περὶ τῆς δολοφονίας τοῦ Καρόλου Σεβρὺ θελήσῃ νὰ ἴδῃ τί συνέβαινεν εἰς τὸν πύργον τοῦ Βλαϊνκούρ, ἐθεώρησαν ἀναγκαῖον ἐκ προφυλάξεως νὰ μεταφέρωσι τὴν μαρκησίαν εἰς ἑλληνικὴν φυλακὴν.

Ἐκτοτε πολλὰ παρήλθον ἔτη, ἢ δυστυχῆς μαρκησία φυλακισμένη, καμμίαν μὴ ἀπολαμβάνουσα περιποίησιν, στερουμένη ἀέρος, ἴδυνήθη νὰ ζήσῃ μέχρι σήμερον; Ἐὰν δὲν ἀπέθανε, ποῦ εἶνε;

Τὰ δύο ταῦτα σημεῖα εἶνε σκοτεινὰ εἰς τὸ πνεῦμά μου. Εὐρίσκωμι ἀπέναντι τοῦ ἀγνώστου. Ἀλλὰ θέλω νὰ μάθω καὶ θὰ μάθω.

Τὸ παιδίον, ὁ υἱὸς τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς μαρκησίας Σαμαράνδ, εἶχε μείνει εἰς τὸν πύργον ὑπὸ τὴν φρουρῆσιν τοῦ Γραπιέ. Εἶχον εὔρην βεβαίως τὸ μέσον τοῦ νὰ τὸ κρύψωσι καλῶς, ἐὰν ἡ δικαιοσύνη ἐζήτηε νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τοῦ πύργου.

Ὁ δυστυχῆς μικρὸς ἐζήσεν ἕνεκα τοῦ εὐρώστου ὀργανισμοῦ του. Ἀλλὰ πῶς ἀνετράφη; Σχεδὸν εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησίν του ἐχωρίσθη τῆς μητρὸς του. Ἐσχεν ὡς τροφὸν μίαν αἶγα ἥτις τοῦ ἐδείκνυεν ὅλην τὴν στοργὴν τῆς, διότι ὁ φρουρὸς του, ἀληθὲς ἄγριον θηρίον, τῷ ἐνέπνεε πολὺν τρόμον, δὲν ὠμίλει ποτὲ τὸ παιδίον, ὑπέκων εἰς τὰς δοθείσας αὐτῷ διαταγὰς, καὶ τοῦ ἔρριπτε τὴν τροφήν του ὡς νὰ ἦτο σκυλί. Ὅτε ὁ παῖς ἠδύνησε καὶ ἠδύνατο νὰ ἀκολου-

θῆ τὴν αἶγα, ἥτις ἤρχετο ἔς τὸ περιβόλι ἐλευθέρως, δὲν τὴν ἐγκατέλειπε πλέον. Ἐκοιμᾶτο τὴν νύκτα πλησίον τῆς κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρον ἐπὶ κλίνης ἐκ βρύων ἢ χόρτου. Ἡ κατσίκα τοῦδινε καὶ τὸ γάλα τῆς καὶ ὅτε ἡ τροφή αὐτῆ δὲν ἔφθανεν, οὗτος κατέπαυε τὴν πεινᾶν του μετὰ τοὺς καρπούς τοὺς ὁποίους εὐρίσκειν ὑπὸ τὰ δένδρα. Ἐβδομάδες, μῆνες παρήρχοντο οὕτω, χωρὶς ὁ φρουρὸς νὰ τὸν παρατηρήσῃ. Φυσικῶς καὶ βαθμηδὸν ὁ παῖς καθίστατο ἄγριος.

Τοιοῦτοτρόπως δὲ ἠδύνηθη. Χάρις εἰς τὴν ἐλευθερίαν τὴν ὁποίαν ἀπῆλύαεν, ἐπειδὴ ἠδύνατο νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰ ἐνστικτὰ του, αἱ φυσικαὶ του δυνάμεις ἀνεπτύχθησαν θαυμασῶς.

Ἦλθεν εἰς ἡλικίαν ὀκτῶ ἢ ἐννέα ἐτῶν, ὅποτε ἐπειδὴ ἦτο δύσκολον νὰ φυλαχθῆ καὶ ἐπικίνδυνον νὰ ἀφεθῆ ἐλευθέρων ἔς τὸ περιβόλι, καθότι ἠδύνατο νὰ ὑπερπηδήσῃ τὰ τεῖχη καὶ νὰ φύγῃ, ἀπεφάσισαν νὰ ἀπαλλαγῶσιν αὐτοῦ.

Τὸ ἀγνώστον πρόσωπον ἐνεφανίσθη εἰς τὸν πύργον τοῦ Βλαϊνκούρ. Ὁ παῖς συνελήφθη, ἐδέθη, ἐφοιμήθη, ἐροίφηθη ἐντὸς ἀμάξης, ἥτις διήνεσε μέρος τῆς νυκτὸς καὶ ἀφοῦ ἔφθασεν ἐντὸς δάσου; ἔστη, τὸ δὲ δυστυχῆς παιδίον παρεδόθη, ἐπωλήθη ἀντὶ χιλίων φράγκων εἰς θαυματοποιούς.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ἡ κυρία Δεσιμαίτζ.

— Μάλιστα, κυρίε, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λαγγάρδ, ἰδοὺ ὅτι ἔγινεν. Οἱ θαυματοποιοὶ ἔσπευσαν νὰ ἀναχωρήσουν ἐκ τῆς χώρας—ὁ ὄρος οὗτος εἶχεν ἐπιβληθῆ—διὰ νὰ πᾶνε νὰ